

סוכן השינוי העיקרי מול חזבאללה

תפקידו של צבא לבנון

דני ברקוביץ'

החלטת מועצת הביטחון 1701 בדבר פריסת צבא לבנון בדרום המדינה, פירוז האזור מנשק לא ממשלתי ומניעת פעולות עוינות, מטילה על כתפי הצבא, כמנגנון הביצוע המרכזי של ממשלת לבנון, את העול העיקרי ביישום ההחלטה, תוך פוטנציאל חיכוך עם חזבאללה. אלא שמההחלטה ועד נקיטת מהלכים של ממש לפירוק חזבאללה מנשקו הדרך ארוכה. לממשלת לבנון בראשותו של פואד סניורה אין כל כוונה לפעול בכיוון זה, שכן ברור לה שהדבר יסכן את היציבות הפנימית השברירית במדינה.

עם זאת, פריסת צבא לבנון מניחה את היסודות להתפתחות מגמות שתהיינה להן – אם תימשכנה – השלכות חיוביות על ביטחונה של ישראל, ובכלל זה ביסוס תפיסת המדינה הלבנונית וחיזוק סמכותה, ריבונותה ואחריותה; ומנגד – הכלה הדרגתית של חזבאללה כארגון צבאי. מדובר בתהליך ארוך ומורכב, שישראל צריכה לתמוך בו ושחזבאללה אל-נכון ירצה לחבל בו והוא תלוי לא רק ביכולות צבא לבנון, אלא בנחישות הממשלה לקדמו. בכל מקרה, עצם התנעתו הוא אחד מהישגי המלחמה האחרונה.

על פעילות ארגוני הטרור משטחה. ואולם נראה שלאף אחד בלבנון או מחוצה לה אין נוסחה ברורה כיצד לפרק את חזבאללה מנשקו בלי לחולל משבר פנימי או הסלמה אזוטרית. הציפייה שנוצרה בישראל ובזירה הבינלאומית (כמו גם בקרב לא מעט לבנונים) שצה"ל יוכל לעשות זאת במהלך צבאי מהיר והחלטי התנפצה בעקבות המלחמה האחרונה.

בזירה הבינלאומית אין התלהבות מפתרון כוחני ואין מי שרואה בכוח יוניפי"ל המתוגבר, שנשלח לסייע לצבא לבנון ליישם את החלטה 1701, מנגנון שיפעל לפרוק את חזבאללה מנשקו. אדרבא, הקהילה

הפרות ומעשי תוקפנות מצד ישראל, אך לא לפרק את חזבאללה מנשקו.¹

מהלך זה הוא, כך נראה, הישג חשוב לממשלת סניורה, שמאז נסיגת כוחות סוריה מלבנון באפריל 2005 ניצבה בפני לחצים גוברים הן של ישראל והן של הקהילה הבינלאומית ליישם את החלטה 1559 בדבר פירוק המיליציות מנשקן, וכצעד ראשון – לפרוס את צבאה בדרום ולקחת אחריות

1 למשל, דברי ראש הממשלה סניורה שהדגיש, בין השאר, כי "הביטוי פירוק מנשק לא מצוי במילון שלנו", **דיילי סטאר**, 9 אוקטובר 2006; וכן דבריו של מפקד הצבא, מישל סלימאן, בטקס שהתקיים בדרום לבנון, www.naharnet.com, 2 באוקטובר 2006.

הדילמה בלבנון – מה עושים עם נשקו של חזבאללה

בתחילת אוקטובר 2006 השלים צבא לבנון במהלך מתקשר את פריסתו במרבית אזורי דרום המדינה בהתאם להחלטה 1701 של מועצת הביטחון. המהלך לווה בהצהרות מפי בכירים לבנונים בדבר נחישות הצבא להחרים נשק בלתי חוקי, לא לאפשר התקפות משטח לבנון ולהגן על המדינה מפני

דני ברקוביץ', עמית מחקר במכון למחקרי ביטחון לאומי.

הבינלאומית שבה לעמדתה מלפני המלחמה, ולפיה פירוק חזבאללה הוא עניין לבנוני פנימי שיטופל בתהליך פוליטי ולא צבאי. גישה זו רווחת גם בלבנון במסגרת השיח הציבורי הפנימי הנרחב שהחל לפני המלחמה

הסטטוס-קוו מאז שנות השבעים, בייחוד בדרום המדינה (מ"פתחלנד" ל"חזבאללה-לנד"). ואולם הנסיבות שאפשרו מצב כזה השתנו – סוריה כבר לא מנהלת את ענייניה של לבנון, צבא לבנון פרוס דה-פקטו כמעט

מי שאמורים לצקת תכנים מעשיים בהחלטה 1701 ולכפות את מרות הממשלה על חזבאללה הם מנגנוני הביטחון של לבנון ובראשם צבא לבנון

בסוגיית עתיד נשקו של חזבאללה. שיח זה מבטא עימות אידיאולוגי בין שתי תפיסות מנוגדות: תפיסת "ההתנגדות" שמוביל חזבאללה, שבמוקדה עימות מתמיד עם ישראל בשאיפה להשמדתה, מול התפיסה שמוביל מחנה ה"14 במארס" (סיעת הרוב בממשלה ובפרלמנט), הפועל לכינון סדר חדש בלבנון המבוסס על פתרון סכסוכים פנימיים וחיצוניים באמצעים מדיניים.

במציאות החדשה שנוצרה בלבנון בעקבות אימוץ החלטה 1701, ברור לממשלת סניורה שהטיפול בסוגיית נשקו של חזבאללה עבר מהשלב התיאורטי לשלב המחייב אותה לעשייה, גם אם הדבר כרוך בחיכוך עם חזבאללה. מי שאמורים לצקת תכנים מעשיים להחלטה 1701 ולכפות את מרות הממשלה על חזבאללה הם מנגנוני הביטחון של לבנון ובראשם צבא לבנון, שכבר בעצם פריסתו בדרום לבנון עשה את הצעד הראשון בכיוון זה.

האם צבא לבנון יכול לעמוד במשימה?

המצב שבו מדינה ריבונית ניצבת בפני ארגון תת-מדינתי מזוין הפועל בשטחה, שאינו מקבל את מרותה, קיים במקומות רבים בעולם ואינו זר ללבנון. למעשה זה היה

הוא מונה כ-50,000 אלף איש³ ולכאורה עומדים לרשותו אמצעים שאין ברשות חזבאללה (כלים משוריינים, מסוקים, ספינות סיוור) וכן יחידת קומנדו הנחשבת לעילית של הצבא. לעומתו חזבאללה מונה כמה אלפי לוחמים מצוידים ומאומנים היטב בלוחמת גרילה ויש לו יכולת מוכחת להתמודד עם צבאות חזקים מצבא לבנון.⁴ זאת ועוד, רמת כשירותו של צבא לבנון נמוכה וציודו לקוי במרבית המערכים שלו – הוא עדיין מצפה לחבילות הסיוע הנדיבות שהובטחו לו ממדינות שונות. לפיכך אין בכוחו של צבא לבנון, הנעדר ניסיון קרבי משמעותי (הופעל עד כה בעיקר למשימות ביטחון פנים), להציב אתגר שחזבאללה לא יכול לעמוד בו.

■ **הרכיב השיעי בצבא** – מאז הסכמי טאאף נעשה מאמץ מיוחד לטשטש את הגיוון העדתי של הצבא. אמנם ברוח החלוקה העדתית השוררת בלבנון, מפקד הצבא הוא תמיד נוצרי מארונגי, אך כיום, לעומת מגמות ששררו בעבר, נעשה מאמץ לשמור על איזון עדתי במסגרות השונות של הצבא. עם זאת יש בצבא אחוז גבוה למדי של בני העדה השיעית – כ-30-35 אחוז – שיעור המשקף פחות או יותר את חלקם היחסי

בכל שטחי המדינה, לבנון כמדינה ריבונית מגלה נחישות להביא לשינוי והקהילה הבינלאומית מוכנה לסייע לממשלת לבנון לממש את אחריותה.

האם בנסיבות האלה צבא לבנון מסוגל לעמוד במשימה המורכבת של כפיית מרות הממשלה על חזבאללה עד כדי פירוקו מנשק? כדי לבחון את הסוגיה יש להצביע על היבטים אחדים שימחישו את מורכבותה:

■ **יחסי הכוחות – יתרון בכמות אך לא באיכות** – צבא לבנון, שעבר בחסות סוריה תהליך שיקום לאחר סיום מלחמת האזרחים והחתמה על הסכם טאאף בשנת 1989², עולה במספר חייליו על "צבא חזבאללה".

2 הסכם טאאף אושר ב-22 אוקטובר 1989 ע"י הפרלמנט הלבנוני וסימל את סיום מלחמת האזרחים ואת כינונו של סדר חדש בלבנון בחסות סוריה. בין השאר קבע ההסכם כי כל המיליציות הלבנוניות והלא לבנוניות יפורקו וימסרו את נשקם תוך ששה חודשים למדינה וכי יחזקו הצבא וכוחות בטחון הפנים-הלבנוניים. בחסות הסכם זה אפשרו הסורים את קיום חזב-אללה כארגון חמוש באמתלה של המשך העימות עם ישראל.

3 צבא לבנון מונה קרוב ל-50,000 איש בעקבות חוק גיוס חדש מה-4 במאי 2005 לפיו קוצר שירות החובה משנתיים לשישה חודשים בלבד, ולאחר מכן יהפוך השירות הצבאי להתנדבותי. יש להוסיף על כך פוטנציאל של כמה עשרות אלפים של אנשי מילואים.

4 מעבר לגרעין הלוחם של חזבאללה, הארגון יכול גייס לצידו גם את ארגוני הטרור הפלסטיניים הפועלים בבסיסים בתוך מחנות הפליטים בלבנון ומחוץ להם (ועוד אלפי אחוזי נשק) ולחמש מיליציות פרו-סוריות.

באוכלוסיה.⁵ אין משמעות הדבר שבעת עימות עם חזבאללה תהיה עריקה המונית של החיילים השיעים – כפי שחזבאללה היה ודאי רוצה שיקרה – אך ספק רב אם צמרת הצבא תרצה להעמיד זאת למבחן.⁶

■ **יחסי צבא לבנון-חזבאללה – דו-קיום וחלוקת עבודה** – מאז הסכם טאאף נוצר בלבנון – בחסות הסורים – סטטוס-קוו ולפיו יש בלבנון שני צבאות – צבא לבנון, כצבא הפורמלי המופקד על הביטחון והיציבות הפנימית (ובמסגרת זו פעל לפירוק המיליציות העדתיות בראשית שנות התשעים), וחזבאללה הממשיך להיות אמון על ההתמודדות עם ישראל גם לאחר נסיגת צה"ל מלבנון. במשך השנים צבר חזבאללה עוצמה רבה בסיוע סוריה ואיראן, וממשלת לבנון החלשה נאלצה להשלים עם מעמדו המיוחד בדרום לבנון ובדרום ביירות (דאחיה). בין הצדדים התגבשה מערכת הבנות ותיאומים ולפיה המדינה, שהייתה מיוצגת בדרום בכוח ביטחוני סמלי, אינה מחרימה את נשקו, אינה עוצרת את אנשיו ומעלימה עין ממאמצי החימוש שלו.

5 לדברי אורן ברק, שיעור הקצינים השיעים בצבא לבנון עמד בין השנים 1991-2004 על 27.2 אחוז. סה"כ שיעור הקצינים המוסלמיים (סונים, שיעים ודרוזים, שנכללים כאן) עמד על 52.9 אחוז. שיעור הנוצרים עמד על 47.1 אחוז. "The Transformation of the Lebanese Officer Corps since 1945, Towards a Representative Military?", *The Middle East Journal*, 60 (winter 2006), p.89.

6 שם, עמ' 91. אורן ברק מציין שהעלייה במספר הקצינים השיעים בצבא לבנון עשויה להצביע על תהליך של העמקת הזדהותם של השיעים עם המדינה הלבנונית (מעבר לתפיסת השירות הצבאי כאמצעי לניעות חברתית).

בעקבות התפרסות צבא לבנון וכוחות יוניפי"ל מדרום לליטני במסגרת יישום החלטה 1701 נוצרה מערכת הבנות חדשה בין צבא לבנון לחזבאללה, המתבססת על מרכיב הנראות. לוחמי חזבאללה ישמרו על פרופיל נמוך, לא יסתובבו במדים ולא יציגו את נשקם בגלוי.⁷ לעומת זאת, צבא לבנון מפגין את נוכחותו והוא רשאי להחרים נשק הנחשף בפומבי ולעצור לובשי מדים. לעת עתה, למעט תקריות מזעריות, הסטטוס-קוו הזה נשמר.⁸

■ **צבא לבנון כסמל של אחדות שבירית** – באתוס הלאומי הלבנוני נתפס צבא לבנון כארגון ממלכתי המצוי מעל למחלוקות העדתיות. זאת על רקע השסעים הפוליטיים-העדתיים העמוקים שלבנון סובלת מהם וטראומת מלחמת האזרחים. למעמד הזה הוא זכה בגלל ההקפדה של ראשי הצבא מאז סיום מלחמת האזרחים להימנע מהתערבות במחלוקות פוליטיות-עדתיות פנימיות במערכת האיזונים השבירית של לבנון, תוך הפגנת רגישות בעתות של מתחים פוליטיים.⁹

■ **מעמדו המרכזי של חזבאללה במערכת הפוליטית הלבנונית** – חזבאללה נהנה מעוצמה פוליטית לא מבוטלת בלבנון בשל היותו המפלגה השיעית הגדולה ביותר (תוך דחיקת רגליה של המתחרה שלו – אמל) ובתוקף עוצמתו הצבאית. הנציגות שיש לארגון בממשלה ובפרלמנט, התמיכה שהוא זוכה לה מהנשיא הפרו-סורי אמיל לחוד, ותמיכתן של סוריה ואיראן

7 ראיון נסראללה ל-**אל-ספיר**, 5 ספט' 2006.

8 סוכנות AP, 27 בספטמבר 2006.

9 למשל, בעת ההפגנות עצומות המשתתפים שהתרחשו בלבנון בעקבות חיסול רפיק אל-חירי (14 בפברואר 2005).

– כל אלה עושים את חזבאללה שותף מלא שחייבים לקבל את הסכמתו בתהליך קבלת ההחלטות במדינה בסוגיות מרכזיות, ובכלל זה ההחלטה על ירידת צבא לבנון לדרום.

כיצד הדברים נראים מנקודת מבטו של חזבאללה?

חזבאללה שולל כל אפשרות של התפרקות מרצון מנשקו או כל פתרון יצירתי אחר שמוצע לו ושמשמעותו הכפפת חזבאללה למרות הממשלה (למשל שילוב יחידותיו או לוחמיו במסגרת צבא לבנון).¹⁰ מנהיג חזבאללה חסן נסראללה הציג לא אחת את תנאי הארגון (הבלתי אפשריים בעליל) לדיון בהתפרקות מנשקו: הסרת האיום הישראלי מעל לבנון (כלומר כל עוד ישראל קיימת) וכינונה של מדינה חזקה בעלת צבא חזק שיוכל להרתיע את ישראל מלתקוף את לבנון.

אמנם המצב שנוצר בדרום לבנון עם פריסת צבא לבנון וכוחות יוניפי"ל המתגברים מחייב את חזבאללה להסתגל לנסיבות החדשות, שהן פחות נוחות מבעבר, אלא שגם בנסיבות אלו חזבאללה אינו רואה אפשרות ריאלית שצבא לבנון כזרוע הביצועית של הממשלה יפעל לפירוקו מנשקו. אדרבא, חזבאללה, כך נראה, מאמין שיכולת ההרתעה שלו בזירה הפנימית לא נפגעה וכי צבא לבנון אינו איום משמעותי כלפיו, אלא לכל היותר מטרד. לא אחת

10 הצעה זו העלו בעבר גורמים פוליטיים שונים בלבנון ולאחרונה שוב העלה אותה שר ההגנה, אלמור. *www.naharnet.com*, 23 בספטמבר 2006.

התייחס נסראללה לצבא לבנון בפרטונות ואף בזלזול.¹¹

זאת גם הייתה הסיבה להסכמת נסראללה לפריסת צבא לבנון בדרום המדינה במסגרת החלטה 1701, לאחר שמאז נסיגת ישראל מלבנון הוא התנגד לכך. מבחינתו המדובר בסיכון מחושב, שכן הוא יודע להסתדר עם צבא לבנון, ויש לו גם אמצעי לחץ על ממשלת סניורה אם זו תחרוג ממסגרת ההבנות עם הארגון בכל הנוגע להשלמה עם נוכחותו הסמויה בדרום לבנון.

כבר בתחילת ספטמבר 2006 הגדיר נסראללה את כללי "העשה ואל תעשה" בינו לבין צבא לבנון במצב החדש. לשיטתו, על צבא לבנון מוטלת האחריות להגיב על כל הפרה ישראלית (כפי שחזבאללה נהג עד כה). אך "אליה וקוץ בה" – "ההתנגדות" לא נעלמת והיא תהיה נוכחת, לדברי נסראללה, באופן סמוי ובלתי רשמי כדי לסייע לצבא לבנון. באשר ל"אל תעשה", הבהיר נסראללה כי לצבא אסור לפרק את "ההתנגדות" מנשקה, לרגל אחריה או לפשוט על מקומות בהם חזבאללה שומר את נשקו.¹² בהמשך ולמען הסר ספק, נסראללה העביר מסר (גם למדינה), שאיום מלווה בצידו, לפיו אין צבא בעולם שיוכל לפרק את חזבאללה מנשקו.¹³

11 למשל, לאחר שממשלת לבנון הסכימה להורדת הצבא לדרום, הסביר נסראללה כי עד כה הסתייג חזבאללה ממהלך זה משום "דאגתו" לצבא לבנון. **אל-מנאר**, 8 באוגוסט 2006.

12 **אל-ספיר**, 5 ספט' 2006.

13 כפי שעלה מ"נאום הניצחון" של נסראללה מה-22 בספטמבר 2006. נוסח הנאום באנגלית מופיע ב: http://www.moqawama.org/english/_amen222.php?filename=20060926170043026

אלא שחזבאללה בכל זאת מוטרד משתי מגמות מסוכנות מבחינתו: התחדדות השיח הפנימי בלבנון בשאלת עתיד נשקו והשחיקה המתמדת בלגיטימציה שלו להחזיק בנשק; זאת לצד הנחישות שמפגין סניורה לקדם באמצעות צבא לבנון תהליכים שנועדו להפקיע מידי חזבאללה את הפרוגטיבה שלו "להגן על לבנון" מפני ישראל.

על רקע זה הבהירו ראשי חזבאללה בשורה של הצהרות מתריסות, כי לא זו בלבד שהארגון ימשיך לשמור על נוכחות סמויה בדרום (בהמשך לדברי נסראללה), אלא הוא גם יחדש את ההתקפות על ישראל אם זו תפר את ריבונות לבנון בים, ביבשה ובאוויר¹⁴. בכל מקרה, בשלב זה נראה כי חזבאללה, המעדיף להימנע מחיכוך עם הצבא, מכוון את חצי ביקורתו אל ראש הממשלה סניורה ואל מחנה "ה-14 במארס" ובכלל זה הדרישה לממשלת אחדות, המהווה חלק ממכלול הלחצים שהארגון מפעיל על הממשלה.

צבא לבנון – לא סוכן פירוק, אבל סוכן שינוי

מאז היווסדו (1 באוגוסט 1945) מילא צבא לבנון יחד עם שאר מנגנוני הביטחון של המדינה תפקיד חשוב בשמירה על היציבות הפנימית ומצבו של הצבא היווה מעין בבואה למידת יציבותה, ריבונותה, ועצמאותה של לבנון. נראה כי בעקבות המלחמה האחרונה שב צבא לבנון למלא תפקיד משמעותי כזרוע הביצועית של המדינה הלבנונית.

בנסיבות הקיימות לא סביר, שממשלת לבנון תורה לצבא לפרק את חזבאללה וספק רב אם צבא לבנון – אם או בלי

14 דברי בכיר בארגון, השיח' חסן עז אל-דין www.naharnet.com, 2 באוקטובר 2006.

סיוע כוח יוניפי"ל – יפעל ליישומה המלא של החלטה 1701 בכל הנוגע לפירוז האזור שמדרום לנהר הליטני מנשק שלא שייך לממשלה. ובכל זאת, פריסת צבא לבנון בדרום המדינה מניחה יסודות לשתי מגמות השלובות זו בזו, שיש להן – אם תימשכנה – השלכות חיוביות על ביטחונה של ישראל והן תואמות את היעדים האסטרטגיים של ממשלת סניורה:

■ מצד אחד, חיזוק תפיסת המדינה הלבנונית על המשתמע מכך בנוגע לביסוס סמכות השלטון המרכזי, מימוש הדרגתי של ריבונות המדינה בכל שטחיה וקבלת אחריות על המתרחש בשטחה ומשטחה.

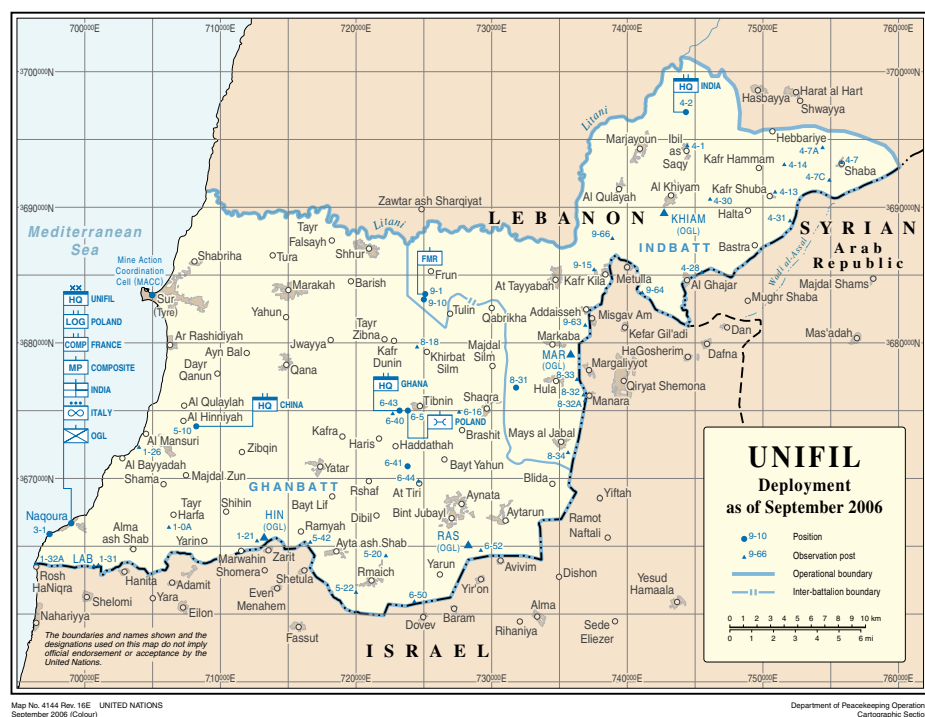
■ מצד אחר, הכלת חזבאללה במסגרת ניסיון להפקיע מידי את הסמכות שהוא נטל על עצמו ללא אישור לנהל את המחלוקות עם ישראל ולהפעיל כוח מולה. כבר עתה בא הדבר לידי ביטוי במעורבות הגוברת של ממשלת סניורה בסוגיות שנויות במחלוקת עם ישראל: השטח הקרוי שבעא, השבויים, וגם נכונות להגנה על לבנון מפני מהלכים של ישראל נגדה.¹⁵

תנאי בסיסי לכך הוא בראש ובראשונה קיומו של צבא לבנוני חזק שיתפרס באופן אפקטיבי (לצד כוח יוניפי"ל המתוגבר) לאורך הגבול עם ישראל ובכך להיענות, לכאורה, לאתגר שהציב בפני המדינה נסראללה בדבר כינונו של צבא חזק בעל יכולת כתנאי לדיון בנושא פירוקו מנשקו. צבא כזה ישמש לא

15 ראו למשל את דברי שר ההגנה של לבנון אליאס אלמר, שצבא לבנון צריך טילים נגד מטוסים, טילי נ"ט ומסוקים לשם הרתעת ישראל, **דיילי סטאר**, 25 בספטמבר 2006. במקום אחר ציין שר ההגנה כי הממשלה כבר החליטה לרכוש ציוד כזה כדי לשלול מחזבאללה את הטעון כי הצבא אינו מסוגל להגן על לבנון, www.naharnet.com, 23 בספטמבר 2006.

של הארגון. מבחינת ישראל, דווקא בשל הקושי למצוא מענה צבאי זמין ויעיל לבעיית נשקו של חזבאללה, צריך להיות לה אינטרס ברור לעודד תהליכים אלה, שצבא לבנון עומד במוקדם. אמנם הרעיון שצבא לבנוני מצויד באמצעים מתקדמים ופרוס לאורך הגבול עשוי לעורר הסתייגויות בישראל, בין השאר, לאור התקדים הלא מוצלח של הסיוע באמצעי לחימה לרשות הפלסטינית (אף כי קיים הבדל מהותי בין המקרים). אלא שכאן על ישראל "להמר" על הצבא הלבנוני (המצוי לכאורה תחת השגחתו של כוח יוניפי"ל) – לא להתנגד להעברת אמצעי לחימה מתקדמים (אם כי כל מקרה ייבחן לגופו) ואולי אף לדרבן באופן חשאי מדינות כמו ארה"ב וצרפת, שמעורבות בתוכניות לשדרוג צבא לבנון, להרחיב את הסיוע. שכן, האלטרנטיבה עלולה להיות צבא לבנוני מוחלש ולא אפקטיבי בסביבה של כוח יוניפי"ל נעדר מוטיבציה ושל חזבאללה שמשקם את מעמדו בדרום גם כ"מגן לבנון" ומרוקן מתוכן את החלטה 1701.

בכל מקרה, אין די בנוכחות פיזית של צבא לבנון בדרום, ועל המדינה לצקת תכנים מעשיים כדי לשקם את מעמדה, להחיל ריבונות אפקטיבית ולהוות חלופה אטרקטיבית לחזבאללה. זאת לא רק במישור הביטחוני, אלא גם במישור הסוציאלי. למשל, להפוך את מוסדות הממשלה לכתובת רלוונטית (שתדחק את מקום מוסדות חזבאללה) עבור תושבי דרום לבנון בנוגע לצרכיהם הסוציאליים בכלל, וסביב שיקום הדרום בפרט. כך או כך, גם אם המגמה הזאת מצויה בחיתוליה, ניתן לראות את התנעתה כאחד ההישגים המשמעותיים של המלחמה האחרונה בלבנון.

פריסת כוחות יוניפי"ל – ספטמבר 2006

ממשלתו של סניורה ובכך לערער את היציבות הפנימית בלבנון. בנוסף, קיימת חשיבות רבה למידת המחויבות והתמיכה הבינלאומית לסייע לממשלת סניורה ובכלל זה ברמה המעשית – הגדלת היקף הסיוע לשדרוג צבא לבנון ולחזוקת יכולתו לעמוד במשימותיו המורכבות הן בזירה הפנימית והן לאורך הגבול עם סוריה (מניעת הברחות) ועם ישראל. ואולם, המבחנים האמיתיים של ממשלת לבנון עוד לפני נחישותה לממש את הצהרותיה תעמוד למבחן בפעולת הטרור הראשונה שתבוצע משטח לבנון. אמנם אין בתהליך ארוך ומורכב זה כדי לפרק את חזבאללה מנשקו בכפייה או לשכנעו לוותר על נשקו מרצון, אך תהליך זה עשוי לאורך זמן לצמצם את מרחב התמרון

רק ככתובת מדינתית ברורה עבור ישראל בכל מקרה של הידרדרות ביטחונית, אלא עשוי גם להוות גורם מרתיע בזירה הפנימית מול חזבאללה.

עם זאת, מימוש המגמות הללו הוא לא רק פונקציה של הכוח הצבאי – משופר ככל שיהיה – הסר למרותה של ממשלת לבנון, כי אם בראש ובראשונה של מידת נחישות ממשלה זו לעשות שימוש בצבא לבנון לקידום יעדיה האסטרטגיים ויכולתה להתגבר על המכשולים הרבים הניצבים בפניה מבית ומחוץ. ואכן, סביר שחזבאללה ופטרוניו בדמשק ובטהרן יתנגדו לניסיונות להחליש את מעמדו של הארגון בלבנון ולהפקיע ממנו את "זכות המאבק הלגיטימי בישראל", בין השאר, באמצעות מאמץ (שניצניו ניכרים כבר עתה) להחליש את